

Arrest

nr. 161 000 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.04.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van mee drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3' van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor

- verklaring betrokkene dd. 27.03.2015*
- schrijven welzijnshuis Sint-Niklaas dd. 21.01.2015*
- attest OCMW Sint-Niklaas dd. 24.03.2015*
- schrijven Rijksdienst voor Pensioenen dd. 03.03.2015 en 14.08.2015*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon heden een 'inkomensgarantie voor ouderen of IGO' ontvangt. Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de Dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Eerste en enig middel : de bestreden beslissing schendt minstens art. 40ter van de Vreemdelingenwet, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en bijgevolg ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Aangezien de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker verwerpt omwille van het feit dat de inkomensgarantie voor ouderen (IGO), dewelke zijn gepensioneerde Belgische moeder geniet, dient

beschouwd te worden als een aanvullend bijstandsstelsel en daardoor niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen;
Aangezien echter IGO niet expliciet vermeld staat als in art. 40ter, 2° Vw. als 'middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels';

Aangezien immers in voormeld artikel enkel sprake is van een limitatieve opsomming :

“ met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen “;

Aangezien in het kader van een aanvraag art. 40ter Vw. IGO dan ook niet kan beschouwd worden als een aanvullend bijstandsstelsel;

Aangezien voorts van de gepensioneerde Belgische moeder van verzoeker uiteraard niet kan verwacht – laat staan ge-eist - worden dat zij nog inkomsten uit tewerkstelling zou hebben;

Aangezien voorts uit het administratief dossier blijkt dat initieel verzoeker bij zijn terugkeer in België weldegelijk volledig afhankelijk was van zijn moeder, zowel materieel, financieel als qua huisvesting;

Aangezien logischerwijze verzoeker gelet op zijn leeftijd, zijn intentie om hier zo snel als mogelijk in zijn eigen inkomsten te voorzien en zijn vroegere in België genoten scholing, hier vrij snel terug is beginnen werken in dienstverband, eerst op interimbasis doch thans reeds op basis van een vast contract (zie stuk 2);

Aangezien verzoeker tot aan de betekening van de huidig bestreden beslissing aldus over eigen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte;

Aangezien verzoeker thans ingevolge de huidig bestreden beslissing terug volledig ten laste is van zijn moeder, dewelke echter o.b.v. haar IGO over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om verzoeker effectief ten laste te kunnen nemen;

Dat desondanks de huidige bestreden beslissing toch nog besluit tot weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in zijn hoedanigheid als “, maakt niet alleen een schending uit van art. 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook dat deze beslissing van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloom is waardoor de bestreden beslissing zondermeer dient nietigverklaard te worden.

Aangezien - volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied, hetwelke voortvloeide uit de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden;”

2.2. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat volgens artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.

In eerste instantie, waar verzoeker betoogt dat hij tot aan de betekening van de huidig bestreden beslissing over eigen bestaansmiddelen beschikte, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat met de verwijzing naar dit gegeven op zich verzoeker niet aantoonde dat de verwerende partij niet deugdzam heeft geoordeeld dat overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de Belgische onderdaan – i.e; verzoekers moeder- moet aantonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dit betoog is dan ook niet dienstig, nu er geen verdere toelichting volgt. Het middelonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker voert verder aan dat de IGO in het voormelde artikel niet wordt vermeld als een middel verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels en dat de verwerende partij, door te oordelen dat het voorgelegde IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel en dus niet in aanmerking wordt genomen, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden, alsook het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Naar luid van de hiervoor geciteerde bepaling wordt voor de berekening van de bestaansmiddelen geen rekening gehouden met "de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels".

"Aanvullende bijstandsstelsels", in de Franse tekst "régimes d'assistance complémentaires", moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2,

1°, e, van de wet van 11 april 1995 'tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde', waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40 ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde "aanvullende bijstandsstelsels".

Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 1, 1, c, van richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat". Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op "bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen" en dat "het begrip 'sociale bijstand' in artikel 7, lid 1} sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten". (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49) (RvS 10 november 2015, nr. 232.848).

Ook dit middelonderdeel is niet gegrond.

Waar verzoeker ten slotte nog stelt dat van zijn gepensioneerde Belgische moeder niet kan worden geëist dat zij nog inkomsten uit tewerkstelling zou hebben, doet dit geen afbreuk aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de ratio legis daarvan, zoals hiervoor beschreven.

Dit middelonderdeel kan evenmin worden aangenomen.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De eerste bestreden beslissing blijft dus onverminderd overeind, zodat er geen grond is om het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen om de reden die de verzoeker geeft.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestiene door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS